
СПРАВЖНІ ГЕРОЇ

Марія Згурська

**ВОЛОДИМИР
ТІТАРЧУК**

**ТА ІНШІ ГЕРОЇ
ОБОРОНИ ДОНЕЦЬКОГО АЕРОПОРТУ**

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2020

«Честь маю служити своїй Батьківщині!»

Такі слова промовив командир танкового взводу 5-ї танкової роти другого батальйону окремої танкової бригади, капітан Володимир Іванович Тітарчук. Один з тих самих «кіборгів», непереможних оборонців, які мужньо тримали аеропорт Донецька, легендарний ДАП, той, що ворог методично зрівнював із землею впродовж багатомісячної принципової битви за левовище. І вони насправді стояли на смерть.

А 22 жовтня 2014 року бійця провели в останній шлях у місті Чернігові. Він загинув у бою 17 жовтня. Володимир Тітарчук за життя став символом незламного захисника — танкіста-кіборга, а у вічність пішов від смертельних поранень на «гібридній» неоголошеній війні.

Україна втратила патріота і героя, сина, батька, чоловіка, справжню мужню людину і захисника вітчизни, воїна, з якого сміливо можна брати приклад.

Початок шляху

Ми часто забуваємо про те, що життя — це мить. Тільки народилася людина — вже починається зворотний відлік. Можна прожити його тьмяно, буденно і нудно, сховавшись за стіною власних страхів і лінощів, а можна — яскраво і насичено: ризикуючи, помиляючись, падаючи — іншого шляху до досягнення мети не існує.

Можна просто «обробляти свій сад», радіти тому, що маєш те, що маєш. Так просто робити повсякденні справи, пестити «свою хату з краю» і не задумуватися про інше, начебто воно

десь далеко і мене не торкається. Можна чекати, коли доля сама змінить життя на краще, а можна йти, бігти, летіти назустріч цим змінам. Боротися. Перемагати. Забувати про індивідуальне. Кожен вибирає свій варіант.

Володимир Тітарчук зробив свій вибір досить рано.

Він народився 8 серпня 1968 року в селищі Парипси Чернігівської області у родині, чоловіки якої були кадровими військовими. Тітарчук-молодший був військовим у третьому поколінні, його батько і дідусь теж служили танкістами, офіцерами, для них слова «військова честь» не були порожнім звуком.

У сім'ї юнак отримав непохитні моральні цінності й орієнтири, які він пронесе через усе життя. Він був справжньою «військовою кісточкою».

Але ж Володимир ніяк не був двомірною ілюстрацією з виховних книжок про «маленьких дорослих» та «правильних хлопчиків» — було місце і бешкетуванню, і витівкам, і втечам на футбол та кіно замість нудного природознавства на останньому уроці — всьому тому, що складає життя непосидючого хлопчиська жвавого розуму у невеличкому містечку.

Михайло, молодший брат Володимира Тітарчука, згадує, що брат був людиною дуже веселою і доброю. Він завжди був на позитиві. Улюблений його вислів: «5 хвилин ганьби й все нормально». У нього завжди було багато друзів. Володя був душею компанії.

Його однокласники — вони добре дружили й спілкувалися після закінчення школи — згадували, що Володя завжди був дуже веселою людиною. Постійно жартував і по життю був оптимістом, навіть трохи був схожий на Жванецького. Його ніколи не залишало почуття гумору, він вмів дотепно пожартува-

ти, підняти настрій, коли все навкруги було сумно. Його жарти ніколи не були злі, навіть, коли він зі своєю лукавою усмішкою заходив у кімнату, або в кафе, де збиралися однокласники на щорічну зустріч, здавалося, стає світліше, на обличчях поволі теж з'являлися усмішки. Він був такий теплий і живий. З любов'ю і скорботою згадують друзі Володимира Тітарчука.

За сімейним прикладом після школи Тітарчук-молодший вступив до вищого загальновійськового командного училища у Владикавказі (на той час Орджонікідзе) у Північній Осетії — по фаху гірської піхоти, а останній курс навчання завершував у гвардійському вищому танковому командному училищі у Харкові. Так Володимир закінчив два професійних військових навчальних заклади й отримав військові професії розвідника і танкіста. Тітарчук-старший, як військовозобов'язаний, мав їхати туди, куди прямував наказ командування. Тому родина побувала у різних куточках колишнього СРСР.

По закінченні навчання Володимир Тітарчук прийняв присягу, сам став професійним військовим, як батько і дідусь, служив спочатку в армії, мав досвід бойових дій в Чечні, у Нагірному Карабаху, брав участь у миротворчих операціях у країнах Африки, найдовше у Конго.

Брат Володимира, Михайло Тітарчук, говорив про професійні якості старшого брата: «він був, як то кажуть, справжнім військовим, ось Володимир і вирішив піти по стопах батьків. У житті все, за що брався Володя, він намагався доводити до кінця. Для мене він був як батько. У нас було 16 років різниці. Він завжди служив мені наставником і порадником».

У 1990-х роках Володимир Тітарчук потрапив під скорочення у званні капітана, він дуже шкодував за військовою службою, але ж після звільнення не припинив служити закону.

Він тоді жив у Одесі, там Володимир працював на митниці та в міліції: в патрульно-постовій службі, а потім дільничним району Французького бульвару, він отримав почесні грамоти як найкращий дільничний міліціонер України.

Але ж така позиція у «лихих дев'яності» подобалася далеко не всім: коли Володимир Тітарчук захищав закон і порядок на посаді дільничного, через свою принциповість він мав постійні конфлікти з кримінальним середовищем, дійшло до того, що криміналітет його «замовив», бандити сильно побили Тітарчука. Але ж це не звернуло його зі шляху правди. Потім трапився підлаштований нещасний випадок, коли Володимира навмисне збив автомобіль. Це також було замовлення, пов'язане з професійною діяльністю Тітарчука. Але ж справу «зам'яли», на жаль, одеська міліція не захистила свого колегу.

Ці події розчарували Тітарчука, який за будь-яких обставин захищав правду і закон. Він звільнився з міліції, до того ж після аварії він дістав тяжких травм, потрібно було довге лікування і реабілітація.

Мати Володимира після цих подій забрала хворого сина з Одеси до Чернігова і поставила на ноги. Говорять, що дома і стіни допомагають. Міцний наполегливий характер мужньої людини зробив незвичайне, Володимир одужав швидко як міг. Хоч і дістав інвалідність. Але ж те, як він переміг наслідки численних травм, дивувало лікарів. То був він — впертий, непохитний, такий, хто намагався все доводити до кінця. Складнощі він сприймав лише як виклик, а не перешкоду.

Володимир став мешкати у Менському районі на рідній Чернігівщині, одружився з чудовою дівчиною Юлею, у подружжя народився син Едуард. Тітарчук працював деякий час дільничим у Менському районі на Чернігівщині. Але ж у своєму

житті він займався різними справами: організацією виставок, працював у сфері будівництва, а в останні роки напередодні війни встиг зайнятися фермерством.

Мирні справи колишнього професійного військового — танкіста і розвідника. Так би і йшов життєвий шлях капітана у відставці Володимира Тітарчука рівно і спокійно. Але ж доля завжди приносить несподівані події, коли людина менш за все цього чекає.

2014 рік — бурхливий і переламний для України як держави, для її суверенітету. І сміливий і відважний патріот, справжній громадянин — такими словами можна описати Володимира Тітарчука — він не розглядав для себе варіант залишатися осторонь.

Революція гідності та початок війни на Сході України

Неможливо не пригадати ці події, що так глибоко вплинули на Володимира Тітарчука — безкомпромійного патріота України.

21 листопада 2013 року після призупинення В. Януковичем переговорів про асоціацію ЄС на майдан Незалежності у Києві вийшли кілька десятків студентів. У наступні дні кількість протестувальників невпинно зростала. Попри те, що народ був розчарований поразкою ідей Помаранчевої революції, протести розпочалися на всій території України.

Водночас влада прийняла рокове рішення і вирішила одразу жорстко боротися з виявами невдоволення — з'явилися перші постанови судів про заборону акцій, здійснювалися силові розгони й затримання. У країні з'явилася цензура ЗМІ. Дуже скоро стало зрозуміло, що «Євромайдан», як спочатку

ЗМІСТ

ВОЛОДИМИР ТІТАРЧУК (авторка М. П. Згурська)	3
ХРОНІКА ОБОРОНИ ДАП (уривки з книги «Хроніка війни») (автори Д. М. Бура, О. В. Красовицький)	47
НА ЩИТІ (уривки з книги «На щиті») (авторка І. О. Вовк)	75
Євген Подолянчук	77
Сергій Андреев	79
Антон Кіреєв	80
Ярослав Костишин	82
Сергій Табала	83
Максим Пресняков	85
Юрій Кушнір	87
Олег Мусієнко	89
Володимир Бузенко	91
Петро Полицяк	94
Олександр Боднарюк	95
Андрій Грицан	96
Валентин Опанасенко	97
Вадим Демчук	100
Володимир Козак	102
Валерій Лізвінський	104
В'ячеслав Мельник	105
Іван Зубков	106
Іван Марченко	107
Петро Савчук	109
Ігор Зінич	110
Петро Яцків	114
Іван Вітишин	115
Євген Яцина	116
Руслан Коношенко	118
Ігор Брановицький	122
Андрій Гаврилюк	124